

Arrest

nr. 169 326 van 7 juni 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 3 juni 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 25 mei 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Merel KALIN loco advocaat Fato HASOYAN en van advocaat L.BRACKE, die loco advocaat C.DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Feiten

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer die verklaart te heten K., G., geboren te Erevan op 20.05.1985 , onderdaan van Armenië , ALIAS: K., G., geboren te Erevan op 20.05.1985 , onderdaan van Rusland; D., G., geboren te Erevan op 20.05.1985 , onderdaan van Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 3° + art. 74/14 §3, 3°: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel

schuldig gemaakt aan gewone diefstal als dader. Feiten waarvoor hij op 16/03/2010 veroordeeld werd door het Hof van beroep van Gent tot een definitieve gevangenisstraf van 3jaar.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan vreemdelingen - onwettig binnenkomen of verblijf in het Rijk. Feiten waarvoor hij op 06/10/2014 veroordeeld werd door het hof van beroep van Gent tot een niet-definitieve gevangenisstraf van 6maanden.

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 12°: werd onderworpen aan een inreisverbod 8 jaar op 21/11/2012

Artikel 77 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981: betrokkene werd niet erkend als vluchteling.

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene is gekend onder verschillende aliassen:

Terugleiding naar de grens REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van artikel 7, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

- *kan met zijn-haar middelen niet wettelijk vertrekken*
- *gezien betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan gewone diefstal als dader. Feiten waarvoor hij op 16/03/2010 veroordeeld werd door het hof van beroep van Gent tot een definitieve gevangenisstraf van 3jaar; aan vreemdelingen - onwettig binnenkomen of verblijf in het Rijk. Feiten waarvoor hij op 06/10/2014 veroordeeld werd door het hof van beroep van Gent tot een niet definitieve gevangenisstraf van 6maanden bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.*
- *gezien betrokkene geen rekening houdt met het verblijfsverbod is een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten*

- *hoewel hij voorheen betekening kreeg van een verwijderingmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing*

bovendien is er een risico op onderduiken, want betrokkene is gekend onder verschillende aliassen

Betrokkene heeft een asielaanvraag ingediend. De CGVS oordeelde dat bezoeker niet kon worden erkend als vluchteling en hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Armenië geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene heeft meerdere aanvragen tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend. De aanvragen werd geweigerd. De beslissingen zijn aan betrokkene betekend, de laatste is op 15/03/2013. Bovendien, geeft het indienen van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 niet automatisch recht op een verblijf.

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd. Deze beslissing is aan betrokkene betekend op 29/12/2011. Volgens de arts van DVZ houdt een terugkeer naar Armenië geen schending van artikel 3 van het EVRM in. Bovendien, geeft het

indienen van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 niet automatisch

recht op een verblijf.

Betrokkene heeft een Belgische vrouw, Belgische kinderen. Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op

een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven.

De bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen deze inmenging. Betrokkene heeft zich immers schuldig gemaakt aan gewone diefstal als dader. Feiten waarvoor hij op 16/03/2010 veroordeeld werd door het hof van beroep van Gent tot een definitieve gevangenisstraf van 3jaar; aan vreemdelingen -onwettig binnenkomen of verblijf in het Rijk. Feiten waarvoor hij op 06/10/2014 veroordeeld werd door het hof van beroep van Gent tot een niet- definitieve gevangenisstraf van 6maanden.

Gezien de gepleegde feiten bestaat er een ernstig en actueel gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen zij die de regels niet respecteren.

Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt.

Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg supérieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden.

Overwegende dat het gezinsleven redelijkerwijze kan worden behouden op een plaats buiten België;

Overwegende dat de betrokkene reeds op 09/12/2012 en op 07/04/2013 werd gerepatrieerd en dat hij opnieuw

onwettig verblijft op het grondgebied van België

Overwegende dat betrokkene reeds twee keer illegaal is teruggekomen, en dat hij reeds tweemaal gedwongen werd gerepatrieerd en dat hij bewust was dat hij sinds 21.11.2012 onderworpen werd aan een inreisverbod geldig 8 jaar en de gevolgen van deze maatregel ingevolge zijn persoonlijk gedrag voor zijn gezinsleven.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

-Gezien betrokkene niet in het bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem te weerhouden ten einde een

doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden

-Gezien betrokkene zich in een situatie van illegaal verblijf in België bevindt, is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren.

-Gezien betrokkene, zoals uit het voorgaande blijkt, vatbaar is om de openbare orde te schaden is het derhalve

noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren.

[...]"

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1.1. Artikel 39/57, §1, laatste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

2.1.2. Onderhavige vordering is een in artikel 39/82,§4, tweede lid, bedoelde vordering. Zij werd ingediend binnen de termijn van tien dagen na de kennisgeving, maar buiten de termijn van vijf dagen.

De verwerende partij werpt op dat de vordering niet ontvankelijk is omdat zij werd ingediend buiten de wettelijk voorziene termijn van vijf dagen die geldt vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel. Verzoeker stelt daar tegenover dat, aangezien de vorige bevelen reeds werden uitgevoerd, men zich hierop niet kan baseren om de termijn van 10 dagen terug te brengen naar 5 dagen.

Verzoeker kan in deze worden bijgetreden: wanneer de betrokken vreemdeling het voorwerp heeft uitgemaakt van een voorgaande verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel die werd uitgevoerd, zoals in casu, doet deze uitvoering de gevolgen van de maatregel teniet. In dat geval moet een latere verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel worden beschouwd als een eerste maatregel, waarvan de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden gevorderd binnen een termijn van tien dagen (GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016, B.28.2)

2.1.3. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is ontvankelijk *ratione temporis*. De exceptie moet worden verworpen.

2.2. Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving, moet ambtshalve worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering in die mate onontvankelijk is.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid

gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.2.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.2.2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van de "algemene motiveringsplicht", het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn juncto artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM.

3.2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding. Het respect voor het

zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet luidt onder meer als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; [...]”.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is onder meer ingegeven door de vaststelling dat verzoeker niet in het bezit is van een paspoort voorzien van een geldig visum, en is derhalve gesteund op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betwist deze vaststelling niet. Wél voert hij aan dat rekening had moeten worden gehouden met zijn gezins- en familieleden, zoals dat is voorgeschreven in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, bepaling die de omzetting vormt van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Deze bepaling weerspiegelt de hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM, en noodzaakt een individueel onderzoek zodat wordt gewaarborgd dat de verwerende partij rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, zoals het gezins- en familieleden van de betrokken vreemdeling.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met het feit dat verzoeker een echtgenote heeft en twee kinderen. Zij heeft daarbij onder meer geoordeeld dat het gezinsleven redelijkerwijze kan worden gehouden op een plaats buiten België.

Aangezien het recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is en als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (cfr, met betrekking tot artikel 8 van het EVRM: EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27) en aangezien het recht op een gezinsleven evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (cfr EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), lijkt de vaststelling van de verwerende partij prima facie determinerend te kunnen zijn voor wat betreft de beoordeling van de relevantie van het gezinsleven in het kader van de huidige bestreden beslissing.

Verzoeker ontkent niet dat er geen hinderpalen zijn voor het uitbouwen van zijn gezinsleven elders, hetgeen des te meer klemt nu blijkt dat zijn echtgenote van Oekraïense origine is, mogelijks haar Oekraïense nationaliteit heeft behouden nadat zij de Belgische verwierf en zij begin 2013 naar Armenië is gereisd om daar met verzoeker te huwen. Verzoeker toont dan ook geenszins aan dat geen rekening werd gehouden met zijn gezinsleven, of hierover op kennelijk onredelijke wijze werd geoordeeld.

Verzoeker benadrukt evenwel dat hij een aanvraag gezinshereniging heeft “geactiveerd” en dat zijn echtgenote zwanger is van een derde kind. Dit laatste argument doet alvast geen afbreuk aan het hiervoor gestelde.

Uit de door verzoeker voorgelegde stukken kan worden afgeleid dat hij een brief heeft verzonden aan de dienst Vreemdelingenzaken van de stad Antwerpen waarin hij stelt een verblijfskaart aan te vragen van een familielid van een burger van de Unie. Daarop werd hij door de stad Antwerpen uitgenodigd om zich op 15 april 2016 aan te melden. Echter, verzoeker geeft er geen blijk van dat hij aan deze uitnodiging gevolg heeft gegeven. Zelfs zo zijn op dat vlak warrige uiteenzetting zou moeten worden verstaan alsdat hij op dat ogenblik in de gevangenis zat, dan nog toont hij niet aan waarom hij er niet alles aan heeft gedaan om zijn rechten te vrijwaren en, desgewenst, via een bijzondere volmacht, zichzelf te laten vertegenwoordigen op 15 april 2016. Thans kan de Raad alleen maar vaststellen dat verzoeker noch een bijlage 19ter voorlegt, noch aanvoert, laat staan aantoonst dat hij niet in de mogelijkheid werd gesteld om zijn aanvraag gezinshereniging behoorlijk af te handelen.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorligt met betrekking tot de beoordeling van zijn gezinsleven. Voorts moet erop worden gewezen dat hij weliswaar een schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, maar daarover geen enkele uiteenzetting geeft, zodat dat middelonderdeel niet ontvankelijk is.

De voorgaande vaststellingen leiden tot de conclusie dat niets de verwerende partij heeft verhinderd om over te gaan tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Aangezien dit motief overeind blijft, kan het als determinerend worden beschouwd en moet geen uitspraak meer worden gedaan over het desgevallend gegrond bevinden van in die zin overtollige motieven, nu dit niet tot een andere beslissing kan leiden;

Wat betreft de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten, moet het volgende worden vastgesteld:

Artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet laat de verwerende partij toe om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten, en deze termijn tot nul dagen te herleiden wanneer er een risico bestaat op onderduiken. Het is deze bepaling die de verwerende partij heeft gehanteerd om de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen, meer in het bijzonder omdat verzoeker verschillende aliases voert.

Verzoeker verwijst naar de huwelijksakte waaruit blijkt dat hij ervoor geopteerd heeft om de familienaam van zijn echtgenote aan te nemen, en zijn originele Armeense Internationale paspoort is in het bezit van de verwerende partij. Het is dus erg onwaarschijnlijk dat hij zal onderduiken temeer nu hij een procedure ex artikel 40ter van de Vreemdelingenwet aanhangig heeft gemaakt en de bijdrage heeft betaald, en hij zich spontaan bij de politiediensten heeft aangeboden in het kader van zijn verstekvonnis.

In eerste instantie moet erop worden gewezen dat de bestreden beslissing, naast de verschillende namen die verzoeker voert, ook wordt vermeld dat hij zich niet alleen verschillende namen aanmeet, maar ook nu eens de Russische en dan weer de Armeense nationaliteit draagt. Verzoeker betwist dit niet. Deze vaststelling kan niet worden verklaard door de beweerde keuze die hij maakte om, na het huwelijk, verder te gaan onder de naam van zijn echtgenote. Wat dit laatste argument betreft, moet verder op worden gewezen dat reeds in het arrest nr. 99 706 van 25 maart 2013 de Raad had gewezen op het volgende:

“Verzoeker werd reeds eerder gerepatrieerd, met name op 9 december 2012 en op 21 november 2012 werd hem duidelijk een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd. Het feit dat hij er toch in geslaagd is om een visum kort verblijf te verkrijgen is vermoedelijk het gevolg van de naamswijziging die verzoeker heeft doorgevoerd.”

In het licht van de antecedenten van het dossier –verzoeker stond reeds sedert 21 november 2011 onder een inreisverbod van 8 jaar, slaagde er vervolgens in, na zijn naamswijziging een visum kort verblijf te bekomen, werd daarna nog tot twee keer toe gedwongen verwijderd, met name op 9 december 2012 en 7 april 2013 en is thans alweer op het grondgebied aanwezig zonder dat hij over de nodige verblijfsdocumenten beschikt- kon de verwerende partij genoegzaam verwijzen naar het feit dat er een risico op onderduiken aanwezig is in het licht van de verschillende aliases die verzoeker zich heeft aangemeten. Dat zij hierover op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze zou hebben geoordeeld is niet aangetoond, en al evenmin dat zij hierover niet of niet afdoende zou hebben gemotiveerd. Verzoekers argumenten doen hieraan geen afbreuk: dat hij zich spontaan bij de politie zou hebben aangeboden in het kader van het verstekvonnis is geenszins aangetoond, en wat betreft de aanvraag gezinshereniging kan alleen maar worden vastgesteld dat weliswaar door verzoeker een brief werd geschreven aan de stadsdiensten maar dat hij er zich niet in persoon heeft aangemeld. Het feit dat hij een bijdrage zou hebben betaald is verder, in de geschetste omstandigheden, geen argument dat er geen risico zou bestaan op onderduiken.

De Raad is van oordeel dat de hiervoor besproken motieven van de bestreden beslissing determinerend zijn en haar dus kunnen dragen. In zoverre, zoals reeds gezegd, de middelonderdelen zijn gericht tegen de overige, overtollige motieven, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen belang heeft bij het al dan niet gegrond bevinden ervan, nu dit toch niet tot een andere beslissing kan leiden. Zij moeten dan ook niet verder worden onderzocht.

3.2.2.3. Het enig middel, in zoverre het ontvankelijk is, is niet ernstig.

3.2.3. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

Wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. H. VAN GOETHEM,

Toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

A. WIJNANTS